

דין ארבע מיתות לא בטלו

1. תלמוד בבלי מסכת כתובות דף ל עמוד א – עמוד ב

מיום שחרב בית המקדש, אף על פי שבטלו סנהדרין, ארבע מיתות לא בטלו; לא בטלו? הא בטלו! להו! אלא, דין ארבע מיתות לא בטלו, מי שנתחייב סקילה - או נופל מן הגג או חיה דורסתו, ומי שנתחייב שריפה - או נופל בדליקה או נחש מכישו, ומי שנתחייב הריגה - או נמסר למלכות או ליסטים באין עליו, ומי שנתחייב חנק - או טובע בנהר או מת בסרונכי!

2. רש"י מסכת כתובות דף ל עמוד ב

דין ד' מיתות - עונש דוגמתם. נופל מן הגג - דומה לנסקל שדוחפין אותו מבית הסקילה לארץ דגבוה ב' קומות היה כדאמר'י בנגמר הדין (סנהדרין דף מה).

חיה דורסתו - ארי מפילו לארץ והורגו בדריסה.

נחש מכישו - והארס שורפו.

נמסר למלכות - והן מתיזין ראשו בסייף כי כן דרך המומתין על ידיהן וזו היא מיתת סייף.

3. חידושי הריטב"א מסכת כתובות דף ל עמוד ב

דין ד' מיתות לא בטלו מי שנתחייב וכו'. פירוש באותן שנוטלין דינם בעוה"ז, כי בודאי יש כמה רוצחים ומשומדים שמתים בשלוחה והשקט שנידונין בעולם הבא. וזה ברור.

4. תוספות הרא"ש מסכת סוטה דף ח עמוד ב

ואינה דומה לסקילה שמפילין לו שעיקר הסקילה היא הדחייה, תדע דקתני מי שנתחייב סקילה או נופל מן הגג או חיה דורסתו ולא קתני כותל נופל עליו.

5. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף מה עמוד א

משנה. בית הסקילה היה גבוה שתי קומות. אחד מן העדים דוחפו על מתניו, נהפך על לבו - הופכו על מתניו, ואם מת בה - יצא. ואם לאו - השני נוטל את האבן ונותנו על לבו. אם מת בה - יצא, ואם לאו - רגימתו בכל ישראל. שנאמר יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה.

גמרא... אחד מן העדים דוחפו. תנו רבנן: מניין שבדחייה - תלמוד לומר ירה, ומנין שבסקילה - תלמוד לומר, סקול, ומנין שבסקילה ובדחייה - תלמוד לומר סקול יסקל או ירה יירה, ומנין שאם מת בדחייה יצא - תלמוד לומר או ירה יירה, מניין שאף לדורות כן - תלמוד לומר סקול יסקל.

6. רמב"ם הלכות סנהדרין פרק טו

הלכה ג: מצות הנשרפין היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו ונותנים סודר קשה לתוך הרך וכורך על צוארו, ושני עדי זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שהוא פותח את פיו, ומתיכים את הבדיל ואת העופרת וכיוצא בהן והוא זורק לתוך פיו והיא יורדת ושורפת את בני מעיו.

הלכה ד: מצות הנהרגין מתיזין את ראשו בסייף כדרך שהמלכים עושים.

7. שמות פרק יט

(יב) והגבילת את העם סביב לאמר השמרו לכם עלות פהר ונגע בקצהו פליהנגע פהר מות יומת: (יג) לא יתגע בו יד כייסקול יסקל או ירה יירה אם ביהמה אם איש לא יחיה במישך היבל הקמה יעלו בקהר:

8. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף טו עמוד ב

איבעיא להו: שור סיני בכמה? מי גמר שעה מדורות, או לא? תא שמע, דתני רמי בר יחזקאל: אם בהמה אם איש לא יחיה, מה איש בעשרים ושלושה - אף בהמה בעשרים ושלושה.

9. תלמוד בבלי מסכת מכות דף י עמוד ב

ר"ש בן לקיש פתח לה פתחא להאי פרשתא מהכא: ואשר לא צדה והאלהים אנה לידו וגו', כאשר יאמר משל הקדמוני מרשעים יצא רשע וגו', במה הכתוב מדבר? בשני בני אדם שהרגו את הנפש, אחד הרג בשוגג ואחד הרג במזיד, לזה אין עדים ולזה אין עדים, הקדוש ברוך הוא מזמינן לפונדק אחד, זה שהרג במזיד יושב תחת הסולם, וזה שהרג בשוגג יורד בסולם ונפל עליו והרגו, זה שהרג במזיד נהרג, וזה שהרג בשוגג גולה.

10. תוספות מסכת סוטה דף ח עמוד ב

מי שנתחייב סקילה - מפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף פג): דרבי אלעזר ברבי שמעון הוה תפיס גנבי יומא חד פגע בהווא כובס אמר להו תפסוהו ותפסוהו (זקפוהו) וזקפוהו וקא בכי אמר לו רבי אל ירע לך שהוא ובנו בעלו נערה מאורסה ביוה"כ וזה שנתלה נחנק ואמאי לא פריך והאי בר הכי הוא בר סקילה הוא אבל לפרש"י לא קשיא מידי דפירש התם משום הכי נתלה משום דכל הנסקלין נתלין ויש לומר דלאו דוקא נקט נופל מן הגג או חיה דורסתו אלא מעין מיתה שנתחייב בה יהרג ויש מפרשים דנו בעל תחילה דהויא לה בעולה דמיתתו הויא בחנק אבל קשיא לרבי מהא דאמר בפרק אלו הן הגולין (מכות י): דרש ריש לקיש והאלהים אנה לידו זה שהרג במזיד יושב תחת הסולם וזה שהרג בשוגג עולה ונופל והורגו והא לאו בר סקילה הוא ותיירך אף על גב דלאו בר סקילה מיהו מדה במדה היא דזורק על חבירו דרך ירידה הוא כדכתיב (במדבר לה) ויפל עליו וימות ואלו מתים דרך ירידה ואם הרגו בסייף הקדוש ב"ה נפרע מהם בענין אחר.